

Upravni sud

UPRAVNI POSTUPAK – postupak po žalbi

Zakon o općem upravnom postupku

NN 53/91 i 103/96

Čl. 242. st. 2.

Kada drugostupanjsko tijelo raspolaže podacima bitnim za utvrđenje pravno odlučnih činjenica, nema mjesta postupanju po stavku 2. članka 242. Zakona o općem upravnom postupku.

Iz obrazloženja:

»Osporenim je rješenjem odbijena žalba tužitelja protiv rješenja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, Područne službe u G., klasa UP/I-140-09/02-01/OB, ur. br. 341-06-03/1-02/008920, od 20. veljače 2003., kojim se tužitelju utvrđuje prestanak svojstva osiguranika iz mirovinskog osiguranja s danom 31. prosinca 1990., uz obrazloženje da je prvostupanjsko tijelo propustilo odlučiti o dijelu zahtjeva tužitelja što se odnosi na razdoblje od 1. siječnja 1991. do 5. rujna 1991. te treba postupiti sukladno odredbi članka 216. Zakona o općem upravnom postupku i donijeti dopunsko rješenje.

Tužitelj osporava zakonitost pobijanog rješenja navodeći u tužbi da je ono doneseno uz povrede pravila postupka koje utječu na njegova prava i pravne interese te da je tuženo tijelo raspolagalo potpunim podacima koji upućuju na osnovanost njegova zahtjeva. Predlaže Sudu da osporeni akt poništi.

Tuženo tijelo u odgovoru na tužbu ostaje kod razloga osporenog rješenja i predlaže Sudu da tužbu odbije.

Tužba je osnovana.

Iz podataka spisa proizlazi da se radi o svojstvu osiguranika tužitelja temeljem radnoga odnosa u HPT G., kod kojega je poslodavca prema podaci-

ma iz preslika radne knjižice, reg. br. 4774, tužitelj bio zaposlen od 20. lipnja 1977., s time da je kao datum prestanka zaposlenja naveden 5. rujna 1991. S obzirom na podatak iz dopisa Odjela poslova matične evidencije HZMO, Središnje službe, od 30. siječnja 2004., upućenog prvostupanj-skom tijelu, podaci o radnom odnosu tužitelja i svojstvu osiguranika u razdoblju od 1. siječnja 1991. do 5. rujna 1991. uredno su evidentirani. Kako je tužitelj tražio da mu se u ovom postupku utvrdi prestanak svojstva osiguranika temeljem radnoga odnosa u HPT G., te su tijela tuženog u tom smislu vodila predmetni postupak, tuženo je tijelo, odlučujući o žalbi tužitelja, a polazeći od podataka kojima raspolaže, trebalo temeljem stavka 1. članka 242. Zakona o općem upravnom postupku (NN 53/91 i 103/96) poništiti prvostupajnsko rješenje i samo riješiti predmetnu stvar. Prema ocjeni Suda, u konkretnom slučaju nema različitih pitanja koja bi bila predmet postupka, pa nije bilo uporišta za odbijanje žalbe i upućivanje na procesnu odredbu koja se odnosi na dopunsko rješenje.

Slijedom izloženog Sud nije mogao otkloniti prigovore iz tužbe, pa je temeljem članka 39. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima (NN 53/91, 9/92 i 77/92) tužba uvažena i poništeno osporeno rješenje.

Sukladno odredbama članka 62. Zakona o upravnim sporovima, tuženo će drugostupajnsko tijelo umjesto poništenog upravnog akta donijeti drugi, pri čemu je dužno samo riješiti konkretnu upravnu stvar, jer je vezano pravnim shvaćanjem Suda i primjedbama Suda u svezi s postupkom.«

Us-2914/04 od 18. listopada 2007.

UPRAVNI SPOR – spor pune jurisdikcije

Zakon o upravnim sporovima

NN 53/91, 9/92 i 77/92

Čl. 42. st. 3.

Kad priroda stvari dopušta i u spisu postoji pouzdana osnova za odlučivanje, sud u upravnom sporu može i djelomično riješiti upravnu stvar.

U konkretnoj stvari izreka presude glasi:

I. Tužba se djelomično uvažava.

II. Poništava se točka 2. izreke rješenja Ministarstva obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti, klasa UP/II-562-02/01-0902/5, ur. broj 519-04/2-04-9 od 27. rujna 2004. i sudi:

A. M. iz G. prestaje status mirnodopskoga vojnog invalida i pravo na osobnu invalidninu od 1. listopada 2004.

III. U ostalome tužba se odbija.

Iz obrazloženja:

»Prema članku 258. Zakona o općem upravnom postupku (NN 53/91 i 103/96), na podlozi podataka pribavljenih u prijašnjem i obnovljenom postupku nadležno tijelo donosi rješenje o stvari koja je bila predmet postupka i njime može prijašnje rješenje koje je bilo predmet obnove ostaviti na snazi ili ga zamijeniti novim. U ovom drugom slučaju, a s obzirom na sve okolnosti pojedinog slučaja, organ može prijašnje rješenje poništiti ili ukinuti.

Prema specijalnoj postupovnoj odredbi članka 84. stavka 2. Zakona o zaštiti vojnih i civilnih invalida rata (NN 33/92, 77/92, 27/93, 58/93, 2/94, 76/94), ako se u obnovljenom postupku prijašnje rješenje zamijeni novim, pravne posljedice na temelju novog rješenja djeluju od prvog dana idućeg mjeseca od dana podnošenja prijedloga za obnovu postupka, odnosno od prvog dana idućeg mjeseca od dana donošenja novog rješenja, ako je postupak za obnovu pokrenut po službenoj dužnosti.

Prema članku 269. stavku 2. Zakona o općem upravnom postupku, ukidanjem rješenja ne poništavaju se pravne posljedice koje je rješenje već proizvelo, ali se onemogućuje daljnje proizvođenje pravnih posljedica ukinutog rješenja.

Slijedom iznesenih postupovnih odredaba, nije bilo mjesta određivanju da pravne posljedice osporenog akta koji je donesen 27. rujna 2004. djeluju retroaktivno, to jest od 31. srpnja 2001., kako je to odlučeno točkom 2. osporenog rješenja, pa je zbog povrede procesnog pravila iz članka 84. stavka 2. Zakona o zaštiti vojnih i civilnih invalida rata kojim je uređeno djelovanje novoga rješenja donesenog u obnovi postupka po službenoj dužnosti trebalo u tom dijelu rješenje poništiti.

S obzirom na to da priroda stvari to dopušta i podaci postupka daju pouzdanu osnovu za to, presudom je riješeno to pitanje tako da status mirnodopskog vojnog invalida i pravo na osobnu invalidninu prestaju tužiteljici od 1. listopada 2004.

U odnosu na točku 1. izreke osporenog rješenja Sud ocjenjuje da je nakon ocjene novih dokaza i saslušanja tužiteljice tuženo tijelo imalo osnove za zamjenu, odnosno ukidanje prijašnjeg konačnog rješenja kojim je tužiteljici bilo utvrđeno svojstvo mirnodopskog vojnog invalida te da navodi izneseni u tužbi nisu od utjecaja na drugačiju odluku u stvari.

Slijedom izloženog odlučeno je temeljem članka 42. stavaka 2. i 3. Zakona o upravnim sporovima (NN 53/91, 9/92 i 77/92) kao u izreci.«

Us-10820/2004 od 6. rujna 2006.

UPRAVNI SPOR – spor pune jurisdikcije

Zakon o upravnim sporovima

NN 53/91, 9/92 i 77/92

Čl. 42. st. 3.

Rudarski inspektor ne može zabraniti izvođenje radova koji se obavljaju na temelju valjanoga odobrenja za gradnju.

U konkretnoj stvari izreka presude glasi:

I. Tužba se uvažava.

Poništava se rješenje Državnog inspektorata Republike Hrvatske, Povjerenstva za žalbe, klasa UP/II-310-09/05-01/02, ur. broj 556-18-05-02 od 1. ožujka 2005.

II. Žalba se uvažava.

Poništava se rješenje Državnog inspektorata, Službe nadzora u području elektroenergetike, rudarstva i posuda pod tlakom, Odjela u području rudarstva, klasa UP/I-310-09/04-01/64, ur. broj 556-11-02-04-09 od 13. prosinca 2004.

Iz obrazloženja:

»Iz podataka sveza spisa, dostavljenog ovom sudu uz odgovor na tužbu, proizlazi da je prvostupanjskim rješenjem od 13. prosinca 2004., donesenim po službenoj dužnosti u postupku inspekcijskog nadzora nad poslovanjem tužitelja, rudarski inspektor zabranio tužitelju izvođenje rudarskih radova, jer je ocijenio da se ti radovi izvode u svrhu eksploatacije mineralnih sirovina u eksploatacijskom polju 'VC' bez rudarske koncesije propisane člankom 30. stavkom 1. točkom 2. Zakona o rudarstvu (NN 190/03 – pročišćeni tekst).

Tuženo tijelo, ocjenjujući žalbene navode tužitelja, osobito one koji se tiču gradnje na temelju pravomoćne građevne dozvole, nalazi i te navode neosnovanima, pri čemu također zauzima stajalište da tužitelj izvodi rudarske radove za koje nije ishodio propisanu koncesiju. Navedeno stajalište tuženo tijelo temelji na činjenici da tužitelj izvađenu mineralnu sirovinu (pijesak i šljunak), koju je vadio iz ležišta prilikom izvođenja građevinskih

radova na rekonstrukciji odteretnog kanala, nije u cijelosti ugrađivao u sam zahvat, nego je višak materijala prodavao odnosno koristio se njime u gospodarske svrhe, zbog čega tuženo tijelo zaključuje da se eksploatacija nije svodila samo na vađenje mineralnih sirovina iz ležišta, već i na izvođenje rudarskih radova u cilju gospodarskog korištenja mineralnih sirovina.

Pri zauzimanju takvog stajališta, međutim, upravna tijela, osim što su konstatirala činjenicu postojanja pravomoćne građevne dozvole, nisu je uopće uzela u obzir pri donošenju svoje odluke, a niti su iznijela razloge zbog kojih smatraju da izdana građevna dozvola nije od utjecaja na ocjenu je li ovdje riječ o rudarskim radovima, na koju okolnost tužitelj osnovano upozorava i u žalbi i u tužbi.

Naime, navedenom pravomoćnom građevnom dozvolom Ministarstva prostornog uređenja, graditeljstva i stanovanja, klasa UP/I-361-03/99-01/30 od 29. srpnja 1999., koja prileži svezu spisa, odobrava se tužitelju kao investitoru rekonstrukcija odteretnog kanala 'O.' nizvodno od preljeva 'J.' (st. 0 + 000) do privremenog pregradnog nasipa u kanalu (st. 1 + 340) tako da se kanal produbljuje i uređuje 'ŠRJ L.' (VC L.), prema u toj dozvoli izrijekom navedenom glavnom projektu. Iz sadržaja rečene građevne dozvole proizlazi da je navedeni glavni projekt izrađen u skladu s lokacijskom dozvolom Ministarstva, klasa UP/I-350-05/95-02/78 od 3. ožujka 1997., te da je, pored ostalih, za projekt pribavljena vodopravna suglasnost Hrvatskih voda, Vodnogospodarskog odjela za slivno područje Grada Z., klasa UP/I-325-06/97-01/0307 od 27. veljače 1998.

Slijedom izloženog proizlazi da je u konkretnom slučaju riječ o izvođenju građevinskih radova na gradnji (rekonstrukciji) odteretnog kanala 'O.' s ciljem uređenja ŠRJ L., a ne o rudarskim radovima s ciljem istraživanja i eksploatacije mineralnih sirovina u okviru postojećeg eksploatacijskog polja. To tim više što se, prema građevnoj dozvoli, ovdje radi o građevinskom zahvatu na vodnoj građevini, a prema članku 19. stavku 1. Zakona o rudarstvu, nije dopušteno istraživanje mineralnih sirovina na prostoru na kojemu se nalaze vodoprivredni objekti i uređaji.

Stoga nije jasno, a niti to proizlazi iz podataka sveza spisa na temelju kojeg je dokaza provedenog u postupku rudarski inspektor uopće zaključio da područje na kojem se izvode radovi predstavlja eksploatacijsko polje 'VC', jer je to u izravnoj suprotnosti s naprijed navedenom građevnom dozvolom na temelju koje se ovdje radi o zoni predviđenoj za šport i rekreaciju. Navedeno proizlazi i iz zaključka Hrvatskih voda, Vodnogospodarskog odjela za slivno područje Grada Z., klasa UP/I-325-03/04-01/0061, dostavljenog i prvostupanjskom tijelu uz očitovanje na zapisnik o obavljenom

inspekcijskom nadzoru, na koji se, međutim, upravna tijela također nisu uopće osvrnula, iako je iz svega razvidno da Vodoprivrednom osnovom grada Z. na tom području (početak odteretnog kanala 'S.-O.') nije predviđeno eksploatacijsko polje pijeska i šljunka, već rekonstrukcija odteretnog kanala uređenjem veslačke staze 'L.', za koje radove je ishodena i pravovaljana građevna dozvola, klasa UP/I-361-03/99-01/30 od 29. srpnja 1999., na temelju koje su predviđeni radovi znatno i izvedeni.

Imajući u vidu izloženo, Sud nalazi da rudarski inspektor nije imao temelja u zakonu zabraniti tužitelju izvođenje rudarskih radova, uz nespornu činjenicu da ti radovi predstavljaju građevinske radove koje tužitelj izvodi na temelju valjanog odobrenja za gradnju. Okolnost pak da je tijekom izvođenja građevinskih radova tužitelj vršio radnje koje su eventualno u suprotnosti s izdanom dozvolom, stvar su posebnog nadzora građevinske odnosno gospodarske inspekcije, koje su svaka u okviru svoje nadležnosti (gradnja, promet robe) dužne poduzimati mjere u slučaju nezakonitog postupanja tužitelja s tim u vezi.«

Us-2759/05 od 26. listopada 2007.

*Priredila Dunja Jurić-Knežević**

* Dunja Jurić-Knežević, sutkinja Upravnog suda Republike Hrvatske (judge of the Administrative Court of the Republic of Croatia)